

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Hvberto Cantvarien. Archiepiscopo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20006

duximus deputandum. Vnde cum pro singulis necessitatibus vestris ad Romanam Ecclesiam, & ad nos, qui specialius id exequi deberemus, facilem & sine dispendio non potestis habere recursum, volumus ut ad eundem Episcopum, qui in partem nostrae sollicitudinis est evocatus, tam pro injuriis vobis & Ecclesiae vestrae à malefactoribus quibuslibet irrogatis, & deinceps irrogandis, quam pro chrismate, oleo sancto, consecratione basilicarum vestrarum, & Clericorum vestrorum ordinatione specialiter accedentes, executionem eorum quae praesentialiter per nostrum ministerium vobis impendi non possunt, ab eo suscipiatis humiliter & devotè. Datum Laterani II. Kalend. Decembris.

*HVBERTO CANTVARIEN.
Archiepiscopo.*

*Epist. 432.
Vt à constructione & prosecutione Capellae de Lamhee cesset atque abstinere.*

*Cap. Cum ex injuncto. De novi operis nuntiat.
Vide infra epist. 485. & seq. & lib. 2. epist. 71.*

Cum ex injuncto nobis apostolatus officio locum ejus licet immeriti teneamus qui juxta verbum propheticum liberavit pauperem à potente, & inopem cui non erat adjutor, diligenti studio satagere nos oportet ne minores à majoribus opprimantur, sed ut Praelati sic exerceant acceptam jurisdictionem in subditos, ut prodesse probentur potius quam praesse. Haec ergo secundum officij nostri debitum attendentes, districta dudum tibi jussione mandavimus ut in negotio capellae de Lamhee juxta formam literis apostolicis comprehensam ab oppressione monachorum Cantuariensium omnino cessares. Super quo venientes ad praesentiam nostram dilecti filij R. de Boxleia & Vv. de Ponte Roberti Abbates, nuntij tui, fraternitatem tuam nitebantur multipliciter excusare. In primis siquidem proponentes quod cum bonae memoriae Theobaldus Cantuarien. Archiepiscopus & gloriosus Thomas successor ipsius, attendentes quod nemo militans Deo implicat se negotiis secularibus, & nolentes monachos Cantuarien. relictis divinis officiis ad negotia secularia se transferre, ad honorem protomartyris Stephani aedificandi Ecclesiam voluntatem & propositum habuissent, & in ea seculares Clericos ordinandi, de suis proventibus & Ecclesiis eis redditibus assignandis, per quos tam apud apo. sedem quam apud curias seculares sua possent negotia expedire, laudabile primi propo-

tum obitus festinatus, secundi longum exilium impedivit, sicut in literis ven. fratris nostri I. quondam Lugdunen. Archiepiscopi plenius continebatur expressum, quae in nostra & fratrum nostrorum fuerunt praesentia recitatae. His bonae memoriae Balduinus Cantuarien. Archiepiscopus ita proposito ut officio, voluntate ut dignitate succedens, prope suburbium civitatis Cantuarien. quasi per stadia tria vel quatuor ad honorem praefati protomartyris & beati Thomae construere cepit Ecclesiam, felicitis record. Urbani Papae praedecessoris nostri super hoc indulgentia primitus impetrata. Cujus sibi fuit auctoritate concessum ut in honorem ipsorum martyrum & aedificare posset Ecclesiam, & de personis idoneis ordinare, quibus in ecclesiasticis beneficiis canonicè provideret, sic tamen quod Ecclesiae debitis obsequiis & necessariis stipendiis minimè fraudarentur. Et licet idem Urbanus adversus dictum B. praedecessorem tuum super demolitione operis suas saepius literas destinasset, quia in eis non faciebat de concessa jam indulgentia mentionem, ei dicebant per rescripta frequentia nullatenus derogatum, quae praeterea proponebant & per falsi suggestionem & veritate tacita impetrata, & ad ipsius Archiepiscopi notitiam minimè devenisse. unde, si eis non paruerat, de jure non poterat reprehendi. Rescriptum quoque sanctae memoriae Gregorij Papae praedecessoris nostri pro se pariter producebant: qui cum per literas indulerit generales ut rescripta quae à tribus mensibus ante obitum praedicti Urbani praedecessoris sui fuerant impetrata, eandem firmitatem haberent, non obstante obitu mandatoris, quam obtinere, si tunc viveret, debuissent negotia quae ipsum Archiepiscopum & ejus Clericos contingebant, sub praemissa noluit generalitate concludi: per quod nimirum rescriptum praedecessoris sui dicebant literis derogatum, quas adversus Archiepiscopum direxerat ad instantiam monachorum. Quibus siquidem literis, & etiam bonae memoriae Clementis successoris sui, qui ejus in hac parte fuerat imitator, per factam tunc temporis amicabilem compositionem de partium voluntate inter Archiepiscopum & monachos memoratos per carissimum in Christo filium nostrum R. Anglorum Regem illustrem, & vene-

rabilem fratrem nostrum Walterum Rothomagen. Archiepiscopum, & quosdam Episcopos & Abbates, dicebant penitus derogatum. Cùm enim tempore præfati B. Cantuarien. Archiepiscopi præmissi Rex, Archiepiscopus, & Episcopi & Abbates Cantuariam accessissent, in eos fuit tam de constructione ipsius * Ecclesiæ quàm institutione Prioris & quibusdam aliis quæstionibus à partibus compromissum. Ipsi autem diligenti deliberatione præmissa pariter judicârunt quòd ipse Archiepiscopus rationabiliter ædificaverit Ecclesiam memoratam. Ipse tamen pro bono pacis concessit ad prædicti Regis instantiam, & etiam aliorum, quòd Canonorum collegium ad locum transferret alium quem eligeret competentem. Per hanc ergo compositionem dicti nuntij tui renuntiasse dicebant monachos rescriptis præcedentibus à sede apostolica impetratis, cùm exinde dictus Archiepiscopus loco prioris dimisso, ubi ædificare non potuerat sine scandalo monachorum, ad locum de Lamhee per quinquaginta miliaria distantem à civitate Cantuariæ, suum propositum transtulisset, ubi & Ecclesiam, sicut prius fecerat, ædificare cœpit ad honorem martyrum prædictorum, ut sic propter nimiam locorum distantiam nulla remaneret monachis materia conquerendi. Cui postea tu succedens, quod ab ipso minùs factum fuerat perficere voluisti, & quòd ipsum tibi liceret ex rescripto literarum bonæ memoriæ Celestini Papæ prædecessoris nostri ostendere nitebantur: qui anno pontificatus sui septimo & extremo ad omnem inter Ecclesias Cantuarien. & de Lamhee discordiam sopiendam, & ne Canonici de Lamhee facultatem haberent contra cathedralem Ecclesiam insurgendi, disponendi de ipsa Ecclesia de Lamhee interius & exterius, non obstantibus literis ad venerabilem fratrem nostrum Cicestren. Episcopum & dilectos filios de Vvaltham & de Radinges Abbates obtentis, concessit tibi liberam facultatem. Per has ergo literas præcedentia scripta sua, quæ his videbantur adversa, dicebant penitus revocata. Intentionem ergo suam probare dicti tui nuntij satagebant per laudabile propositum Theobaldi & gloriosi Thomæ martyris Pontificum præmissorum, & per Urbani, Gregorij, & Celestini Roma-

norum Pontificum indulgentias & rescripta, & præmissam compositionem factam de partium voluntate. Verùm præmissis rationibus ex parte monachorum fuit ex ordine taliter obviatum. Quòd de occultis hominum voluntatibus, quas sibi tantum Dominus reservavit, qui renes & corda scrutatur, à nobis judicari non poterat, nec debebat, nec ipsi valebant ad talia respondere, quæ proponere in iudicio nihil aliud erat, quàm de secretis cordium divinare. Sanè per indulgentiam Urbani Papæ prædecessoris nostri, de qua præmissimus, juri suo in nullo dicebant penitus derogatum: quia canonica beneficiorum assignatio per eam Cantuarien. Archiepiscopo servabatur, qui juxta constitutionem canonicam sine tractatu & assensu monachorum procedere non valebat, qui nedum quòd ipsius facti in hac parte consenserint, verùm etiam contradixerint expressè; sicut sequentia docuerunt, & adhuc in eodem proposito perseverant. Eis ergo contradicentibus, superioris fuerat iudicium expectandum. Idem etiã ea ratione ostendere nitebantur, quia juxta sanctiones legitimas, si quando alicui conceditur beneficium principale, putà libera factio testamenti, nihil videtur aliud indulgeri, quàm ut modo testetur legitimo, & etiam consueto. Ille quoque qui ut in loco publico ædificare posset à Principe * similiter impetravit, ædificare cum alterius incommodo non valebit, nisi & hoc ipsum à Principe postulatum fuerit & concessum. Per sequentes etiam ipsius Urbani literas executorias, quibus opus ipsum maledictum haberi voluit & prophanum, asseriebant præscriptæ indulgentiæ derogatum: quæ sive coram eodem Urbano fuerit ostensa, proponebant eam penitus abrogatam, cùm ea non obstante demolitio ipsius Ecclesiæ fuerit mandata: sive fuerit prætermisâ, sibi debuit imputari, cùm jure civili etiam caveatur quòd sub prætextu instrumentorum postea repertorum lites non debeant restaurari. Id ipsum per literas piæ recordationis Clementis Papæ prædecessoris nostri probare volebant: in cujus præsentia nuntiis partium constitutis, cùm dictus B. prædecessor tuus opus maledictum & prophanum voluisset contumaciter & pertinaciter consummare, ad exemplum Urbani Papæ prædecessoris

* Apud Gerousf.
Cantuar. capel.
in

* Apud Gerousf.
simplicitate

fui præfato Archiepiscopo de consilio fratrum districtè præcepit ut quicquid fecerat in Ecclesia nominata curaret sine dilatione qualibet demoliri, quod de instituendis Canonicis & aliis fuerat perperam attentatum, in irritum penitus revocato: ubi sive ommissa fuerit præmissa indulgentia, vel etiam allegata, eorum non poterat ratione præmissa propositum impedire. Per ipsam verò compositionem, de qua præmissimus, tanquam regio metu violenter extortam, partem suam in nullo gravari posse dicebant. Cum enim dictus Clemens Papa prædecessor noster pro sedanda discordia inter Archiepiscopum & monachos Cantuarie, exorta bonæ memoriæ Iohannem Anagninum tunc temporis sancti Marci Presbyterum Cardinalem, apostolicæ sedis Legatum, postea verò Episcopum Prænestinum, in Angliam specialiter destinasset, postquam illuc transfretavit, factum fuit, dicto B. Cantuarien. Archiepiscopo procurante, quod apud portum Doveriæ contra voluntatem suam per dies plurimos teneretur, quod in gravem Ecclesiæ Rom. injuriam redundavit, nec ante permisus fuit Cantuariam proficisci, quam per dictum Regem Anglorum, qui eodem tempore cum Episcopis suis Cantuariam venerat, in pace quam fecerunt cum Archiepiscopo monachi vim passi fuerunt, & compulsi sunt omnia sustinere. Quod ideo cum propè positus audisset, & postea præfens apud Cantuariam cognovisset, scripto mandare curavit, ut rei veritas omnibus innotesceret, & quod factum fuerat, non generaret præjudicium justitiæ monachorum, & si Archiepiscopus ipse vel aliquis de successoribus ejus scripturam super forma pacis quandoque proferret, sciretur ab omnibus eam fratribus jamdictæ Ecclesiæ nec consentientibus nec scientibus fuisse confectam, nec sibi exhibitam postulanti, quia ad causam fuerat à Summo Pontifice destinatus. Unde vel rem gestam confirmare debuerat, si justitiæ concordaret, vel, si aliter facta fuerat, infirmare. Sic ergo cognoscens intercessisse illi facto violentiam manifestam, auctoritate quaungebatur apostolica statuit quod nec concordia sic facta valeret, neque compromissio violenter extorta, neque scriptum aliquod sic conceptum, & quod ipsis monachis in poste-

rum præjudicium non afferret, cum omnia eo præfente ac contradicente fuerint adimpleta, sicut in suis literis patentibus continetur, quas coram nobis fecimus recitari. Post hæc, cum bonæ memoriæ Celestinus Papa prædecessor noster omnia quæ per memoratum B. Archiepiscopum circa monachos vi vel metu acta fuerant, auctoritate apostolica in irritum revocaret, nominatim ea quæ Legato Rom. Ecclesiæ præfente & contradicente contra mandatum sedis apostolicæ facta proponebantur, sicut in authentico ejusdem Legati, I. videlicet Anagnini quondam Presb. Cardin. ob causam ipsam in Angliam destinati, continebantur expressa, viribus carere decrevit, & quæcunque contra jus monachorum vel tenorem privilegiorum apost. sedis idem Archiepiscopus impetraret. Insuper statuens, ut nullus hominum quæ malè gesserat, ad consequentiam trahe-ret, nec ea quæ à sede apostolica obtinuerat tacita veritate, juri monachorum vel privilegiis ullo unquam tempore in aliquo præjudicium generarent, quemadmodum nobis & fratribus nostris ex ipsarum constitit continentia literarum. Ex ipsa quoque majore loci distantia sibi asserebant monachi majus præjudicium generatum: quia cum in eorum defectu, sicut à tuis nuntiis dicebatur, seculares Clerici fuerint evocati, vix possent per eos vicinos Cantuariensis Ecclesiæ negotia monachis absentibus procurari, quæ ipsis procul positis, & captata eorum absentia, sine monachorum conscientia tractarentur, & eis penitus inconsultis, unde Cantuarien. Ecclesia dispendium incurreret & jacturam. Sic ergo per hoc nihil eis accessit, eadem contradictionis causa manente. Vltimum quoque rescriptum dicti Celestini Papæ prædecessoris nostri carere viribus asserebant, utpote per suppressionem veritatis surreptum: quoniam in eo nulla fiebat mentio mandatorum quæ ab Urbano Papa & Clemente processerant, nec etiam confirmationis illius quam ipsemet super cassatione compositionis prædictæ concessit, & præsertim cum rescriptum illud indulgisse dicatur eo tempore quo eum infirmitas admodum prægravabat. Ad fundandam sanè intentionem suam, prædictorum Urbani, Clementis, & Celestini Rom. Pontificum rescripta, nec non & nostrum post illa, iidem monachi produ-

producebant: quibus urgentissimè mandabatur, ut quicquid de prefata capella fuerat attentatum, haberetur irritum & inane. Cùm autem quæ præmissimus & similia in nostra fratrumque nostrorum præsentia prudenter essent à nuntiis allegata, nos, qui tempus accepimus iustitiam iudicandi, volentes illius vestigiis inherere apud quem non est acceptio personarum, cujus locum licet indigni tenemus in terris, & ita via regia prudenter incidere, ut non declinemus ad dexteram vel sinistram, prædecessores quoque nostras Vrbanum, Clementem, & etiam Celestinum credentes amplius imitandos, in illis maximè quæ deliberatione prævia statuerunt, de communi consilio fratrum nostrorum fraternitati tuæ per apost. scripta mandamus, & in virtute obedientiæ districtè præcipimus, quatenus omni contradictione & excusatione & appellatione cessantibus infra triginta dies post receptionem præsentium quicquid ædificatum est in Eccl. memorata, expensis tuis facias penitus demoliri, eo non obstante si etiam absens ab Ecclesia tua extiteris; (cùm cautum sit etiam legitima sanctione, ut si is cui fuerat opus novum nuntiatum, ante remissionem ædificaverit, deinde agere coeperit jus sibi esse ita ædificatum habere, sibi debeat actio denegari) reducens prorsus in irritum quicquid de instituendis ibidem Canonicis & aliis ad ipsam Ecclesiam pertinentibus à te vel à prædecessore tuo cognoscitur ordinatum, eorum redditibus ad statum pristinum revocatis quos ab obligatione præstiti iuramenti, pro eo quòd ibidem instituti fuerunt, auctoritate nostra per te denunciari præcipimus absolutos. Cùm enim à modo non teneat principale, quicquid ex eo vel ob id secutum est, sub præmissa distinctione decernimus irritandum, sicut sancitum est traditione canonica & civili. Clericos præterea qui in capella ipsa post inhibitiones apostolicas divina officia celebrarunt, sicut nos per alia scripta nostra mandavimus, tamdiu habeas pro suspensis, quousque super hoc satisfecerint competenter; & universa quæ in prædictorum monachorum sunt attentata gravamen, exeniorum videlicet & Ecclesiarum & aliorum invasione quæ ante appellationem habuerant, non differas dictis monachis resignare; ac de cetero circa statum mona-

sterij contra prohibitionem nostram hujus occasione negotij non præsumas aliquid innovare. Si verò (quod non credimus) præceptum nostrum, sicut præmissum est, vel contempseris vel distuleris adimplere, à pontificali officio ex tunc noveris te suspensum, & pro contemptu mandati apost. ad nostram venire te volumus præsentiam responsurum. Venerabilibus quoque fratribus nostris Cantuarien. Ecclesiæ suffraganeis de consilio fratrum nostrorum in virtute obedientiæ districtè præcipiendo mandamus quatenus nisi tu infra præmissum tempus mandatum nostrum duxeris ad effectum, ipsi nullam tibi impendant obedientiam vel reverentiam: quia iustum est quòd ei non obediat à subditis, qui suo contemnit obedire Prælato. Quòd si forte nec sic te poterimus ad bonum obedientiæ revocare, propter quòd malum nunquam committitur, bonum autem debet sæpius intermitteri, majorem tibi animadversionem noveris imminere; cùm ferro sint abscindenda vulnera, quæ fomentorum non sentiunt medicinam. Sanè super præmissis, in quibus salva conscientia non poteramus alio modo procedere, fraternitatem tuam rogamus nullatenus contristari: quia (teste Deo) non ex indignatione aliqua processerunt, sed quia cùm simus, licet insufficientes, in sede iustitiæ constituti, unde jura sua servare tenemur singulis illibata, fraternitati tuæ, quam syncrius amplexamur, cùm te inter fratres & coepiscopos nostros honorabile membrum & in domo Domini columnam immobilem habeamus, non potuimus sine gravi offensa creatoris deferre. Nec nobis in hac parte potes aliquid imputare, cùm secundum traditionem canonicam, quando non nisi peccando alicui consuli potest, tunc æstimare debet homo quid faciat non habere. In ipsis etiam legibus secularibus invenitur, ut quæ facta lædunt pietatem, æstimationem, verecundiam nostram, & generaliter quæ bonis moribus adverfantur, nec posse nos facere sit credendum. Super eo quoque non sufficimus admirari, quòd cùm dicta Ecclesia jamdudum quasi lapis offensionis fuerit & petra scandali, pro qua nos & prædecessores nostri adversus te tuosque prædecessores ita graviter sumus moti, & viri religiosi pariter & prudentes monachi Can-

Siricius in epistola ad Himer. cap. 7.

tuarienses, qui omnia dimiserunt pro Christo, tot laboribus & doloribus, tot mortibus & periculis personas & res non dubitaverunt frequenter exponere, (quod proculdubio tam illi quam isti, ut dictum est, non fecissent, nisi cognoscerent premissa respicere in grave Cantuarien. Ecclesie detrimentum, ut de aliis omittamus) tu saltem pro vitando tam gravi scandalo proximorum ab hujusmodi etiam tibi prohibitis non cessasti; cum sacre scripturae testimonio debueris didicisse quod licet opera illa quae sine mortali peccato dimitti non possunt, non sint pro vitando scandalo dimitrenda, nec ea debeant pro vitando scandalo committi quae sine mortali peccato committi non possunt, ab his tamen quae committi possunt sine mortali peccato pariter & dimitti, sit pro scandalo tollendo cessandum, & eis etiam pro vitando scandalo insistendum. Vnde Apostolus dicit: *Si scandalizaretur frater, carnem non comederem in aeternum.* Et Dominus in Evangelio contra eos qui scandali praesentant materiam: *Vae, inquit, homini illi per quem scandalum venit. Melius est ei ut suspendatur mola asinaria ad collum ejus, & demergatur in profundum.* Et licet majorum scandalum sit vitandum, praecipue tamen vitandum est scandalum pusillorum, juxta testimonium Veritatis: *Qui scandalizaverit, inquit, unum de pusillis istis minimis qui in me credunt &c.* Finis ergo his quae praemissa sunt a te de cetero taliter imponatur, quod praeterita contradictionis rebellio per virtutem sequentis obedientiae valeat non immerito expiari. Datum Lateran. Kal. Decembris, pontificatus nostri anno primo.

* Apud Gerasium, XII.

CANTVARIEN. ECCLESIAE
suffraganeis.

Epist. 433.
Ne Archiepiscopo suo obtemperarent, qui Summo Pontifici obedire contemnit.

Cum ex injuncto nobis apostolatus officio &c. *ferè in eundem modum usque ad verbum innovare &c.* Sanè super praemissis &c. *ferè in eundem modum usque ad verbum* non immerito expiari, ut supra. Si verò (quod non credimus) &c. *usque ad verbum* responsurum. Quocirca universitati vestrae de consilio fratrum nostrorum in virtute obedientiae districtè praecipimus quatenus, nisi sapeditus Archiepiscopus infra praemissum tempus mandatum nostrum duxerit ad effectum, vos ei nullam obedientiam

vel reverentiam impendatis: quia justum est ut ei non obediat a subditis, qui suo contemnit obedire Praelato. pro certo scitari quod si praeepto apostolico in hac parte praesumpseritis obviare, nos auctore Deo inobedientiae vestrae curabimus animadversione debita respondere. Quod si fortè nec sic eundem Archiepiscopum poterimus ad bonum obedientiae revocare &c. *usque ad verbum* medicinam. Datum ut supra.

Apud Gerasium monachum Cantuariensem sic legitur: Innocentius Episcopus servus servorum Dei venerabilibus fratribus Cantuariensis Ecclesiae suffraganeis salutem & apostolicam benedictionem. Cum ex injuncto nobis apostolatus officio &c. *sicut superius scriptum est usque ad verbum* fratemitatis vestrae literas super facto eisdem Ecclesiae nobis sub sigillis omnium pariter destinatas cum debita benignitate recepimus; super eo non modicum admirantes, quod, sicut eorum nobis serie intimastis, quibusdam vestrum vitum fuit nos fuisse multipliciter circumventos, quando literas nostras eidem Archiepiscopo & vobis ipsis super eodem negotio curavimus destinare. Sanè, sicut literae vestrae continebant, in praemissam opinionem eos qui de nobis talia aestimabant, quatuor induxerant qui sequuntur. Quorum primum, secundum, & ultimum erant indulgentiae pia recordationis Vibani, Gregorij, & Celestini Pontificum Romanorum, quae in nostra & fratrum nostrorum fuerunt praesentia recitatae. Tertium, compositio facta per carissimum in Christo filium nostrum Ricardum illustrem Regem Anglorum & venerabilem quoque fratrem nostrum Vv. Rothomagensis Archiepiscopum & quosdam alios inter Archiepiscopum & monachos memoratos. Quibus & aliis quae a nuntiis praefati Archiepiscopi allegatae fuerunt, qualiter ex parte monachorum ratione praevia fuerit obvium, ut cognoscatis & approbetis plenius veritatem, universitati vestrae praesentibus literis duximus explicandum. In primis liquidem praefati nuntij &c. *ex ordine sicut superius scriptum est in literis Archiepiscopi.* In fine vero istarum additum est ita. Quocirca &c. *ut supra in Registro usque ad verbum* revocare, propter quod malum nunquam committitur, bonum autem debet saepius intermitteri, majorem sibi animadversionem novit imminere; cum ferro sint abscondenda vulnera, quae fomentorum non sentiant medicinam Datum Laterani XII. Kal. Decembris, Pontificatus nostri anno primo.

LINCOLNIENSI ET HELIEN.
Episcopis, & Abbati S. Edmundi.

Inter alia quae venerabili fratri nostro Cantuariensi Archiepiscopo super negotio capellae de Lamhee de fratrum consilio, felicitis recordationis Vibani, Clementis, & Celestini praedecessorum nostrorum Romanorum Pontificum vestigis inhærentes, per apostolica scripta mandamus, illud specialiter continetur, quod Ecclesias monachorum cum fructibus medio tempore perceptis, exenniis, & aliis injustè ablatiis, infra triginta dies post receptionem literarum nostrarum, etiamsi absens ab Ecclesia sua fuerit, eis restituere non moretur. Volentes autem ut mandatum apostolicae sedis debitam obtineat firmitatem, nec alicujus negligentia rerardetur, discretioni

Epist. 444.
Vt ablati ab Archiepiscopo Cantuariensi monachis restituantur cisterciensibus perceptis.